

LBRIS

We know
books

ALI STANDISH

în parteneriat cu the Conan Doyle Estate Ltd.

Poveștile
improbabile
de la
**Baskerville
Hall**

Traducere de
OANA-CELIA GHEORGHIU

Cuprins

Un studiu în roșu	9
O întâlnire destul de ciudată	14
Cel mai mareț lucru	18
O invitație	23
Cele mai bune minți ale vremurilor noastre	25
Tronul lui Arthur	31
În zbor	34
Baskerville Hall	43
Grover și Buzunăraș	50
În ring	57
La egalitate	62
O cameră cu priveliște	69
Un soi ciudat de hoț	77
Cantina	81
Dr. Watson face un truc	86
Magie pe înțelesul tuturor	95
O salvare cu noroc	104
Misterele nerezolvate ale ziarului <i>Goarna din</i> <i>Baskerville</i>	108
Trifoiul	116
Cavalerul Verde	123
Domum Trifolium Incarnatum	129
Poveste despre două scrisori	135
Valencia Fernandez	140
Un salt al logicii	146

Arthur face pleosc	152
O neînțelegere.....	161
Dagherotipuri și dinamită.....	167
Goarna dezamăgește	175
Totul este dezvăluit.....	180
Irene ia atitudine	191
Vine un răspuns	197
În interiorul ceasului	202
Un pui își găsește mama	211
Scrubia.....	215
Scrubia scapă la mustață	220
Un ceas cât se poate de remarcabil.....	225
Un vizitator nocturn	231
Portretul lordului Baker.....	234
O discuție cu doctorul Watson	240
Fulgerul lovește din nou	244
Suspiciuni și argintărie	248
Spectacolul cu lanterna magică.....	252
O informație anonimă	257
Bătrâna Grey.....	263
Ultima șansă a lui Arthur	271
Trifoiul îi ajunge din urmă	277
În beznă.....	281
Fata din mașinărie	285
Profesorul se întoarce	292
Investigațiile lui Sherlock Holmes	298
Doar începutul	302
Mulțumiri	311
Fotografii și desene din lumea lui Arthur Conan Doyle	313
Totul despre Arthur Conan Doyle	317

Un studiu în roșu

Arthur era un băiat care nu se înșela aproape niciodată. La școală avea obiceiul *cel mai* enervant de a găsi primul răspunsul și de a-l și nimeri, pe deasupra. Colegii de clasă știau că nu e vina lui – pur și simplu, așa îi funcționa mintea.

Dar, în cazul în care l-ai fi întrebat pe Arthur Conan Doyle dacă fremăta ceva în aer în ziua aceea răcoroasă de septembrie, dacă simțea că se apropie aventura – și pericolul, te-ar fi luat rapid drept o ghicitoare care încearcă să-l stoarcă de o jumătate de pence.

Până și Arthur, după cum s-a dovedit, se putea înșela din când în când.

— Asta-i tot? întrebă el în acea după-amiază fatidică, încruntându-se la bucata de carne de oaie pe care o așezase domnul Fraser pe cântarul măcelăriei.

Împărțită la șapte, abia dacă le rămânea câte o înghițitură de fiecare.

— Mă tem că doar de atât ai bani azi, Arthur, îi răspunse domnul Fraser cu un surâs trist.

Arthur observă cearcănele întunecate de sub ochii măcelarului.

Se uită în celălalt capăt al magazinului plin de rumeguș, unde lucra de regulă doamna Fraser, dar ea nu era acolo. Vederea i se înrăutățise în ultimul timp – își dădea seama după cum mijea ochii să-l vadă când o saluta. Poate că se înrăutățise atât de tare, că nu mai vedea suficient de bine pentru a lucra. Asta însemna că ar avea nevoie de doctor și că domnul Fraser ar trebui să angajeze pe altcineva în locul ei.

Cu alte cuvinte, deduse Arthur, domnul Fraser s-ar putea să nu-și mai poată permite să-i dea un pic mai mult decât îi putea el plăti.

— Da, domnule, spuse Arthur, și – amintindu-și de bunele maniere – mulțumesc.

În timp ce se îndrepta spre ușă, ducând bucata de carne de oaie împachetată în hârtie, îi studie pe ceilalți clienți așezați la rând. Un bărbat care era, cu siguranță, foarte preocupat, pentru că nu părea să observe că a călcat în balebă în drum spre magazin. O femeie care își cârpise destul de prost o ruptură la fustă. Și un băiat care, după umflătura cizmei, ascundea un cuțit.

Mai bine să observe astfel de lucruri decât bucățile apetisante de vițel și porc din spatele tejghelei domnului Fraser, așteptând ca alte familii să vină să le ceară.

Nu sunt pentru noi, își spuse Arthur în sinea lui. Nu azi, cel puțin.

Se simți ușurat când ieși pe străzile pietruite înclinate din Edinburgh, care gemeau de vânzători și băieți cu ziare, cai și fete care vindeau buchețele de flori la colțuri.

Aerul mirosea a turtă dulce proaspătă de la brutăria Barrowclough și era răcorit de o briză de sud-vest care șoptea a toamnă. Frunzele din cei câțiva copaci de pe drum foșneau plăcut, așteptându-și rândul să pice.

De obicei, pentru tânărul Arthur, nu era nimic mai minunat ca o după-amiază de septembrie. Septembrie marca începutul unui nou an școlar. Lecții noi. Discipline noi.

Cu toate astea, vântul nu-i aduse astăzi decât un fior în inimă.

Înainte de a-și da seama unde îl poartă picioarele, se trezi traversând strada până la librăria W. Scott, unde privi o librăreasă aranjându-și vitrina. Nu reuși să citească niciun titlu de dincolo de geam, dar volumele erau la fel de apetisante cum fuseseră cele mai fine cărnuri ale măcelarului – poate și mai și. Să te gândești la toate locurile dinăuntrul lor, departe de Scoția, la toate aventurile care așteptau acolo.

Oftă, aburind vitrina de dorință.

Nu sunt pentru mine, își reaminti. Nu azi.

Dacă familia lui nu-și permitea destulă mâncare cât să-și umple burțile, cu siguranță nu-și permiteau cărți care să-i umple mintea lui Arthur.

Parcă încuviințând, un ciocănit ascuțit, cu încheieturile degetelor, de partea cealaltă a geamului, îl scutură pe Arthur de gânduri. Librăreasa cu părul făcut cu drotul îl privea încruntată, făcându-i semn să se miște de acolo.

Pășind înapoi pe caldarâmul aglomerat, Arthur luă o hotărâre.

Își aminti de ceea ce-i spusese domnul Crabtree, directorul posac de la Academia Newington, a cărui răsuflare mirosea a lapte acru, că putea cu siguranță să realizeze ceva în viață, cu o minte așa de brici ca a lui.

Dar Arthur nu avea să poată verifica teoria domnului Crabtree pentru că se hotărâse să nu se mai întoarcă la Academia Newington săptămâna următoare.

Cineva trebuia să câștige bani pentru familie, și cum tatăl lui lucra din ce în ce mai rar, acel cineva trebuia să fie Arthur. Gândul îl umplu de spaimă, dar și de hotărâre.

Poate că ar putea să se întoarcă a doua zi la măcelărie și să-l roage pe domnul Fraser să-i dea o slujbă ca ucenic. Nu era înnebunit să taie bucăți de carne toată ziua, dar era mai bine decât să curețe coșuri de fum sau – se cutremură – să sape morminte.

Deocamdată, însă, era nevoie de el acasă, unde mămica lui îl aștepta probabil, ca să se apuce de cină.

Întorcându-se, Arthur aproape că dădu peste o femeie care împingea la deal un bebeluș în cărucior.

— Mă scuzați, doamnă, îi spuse el.

Dar femeia abia dacă păru să-l observe. *Ciudat*, se gândi Arthur.

O privi mai atent. Era o femeie drăguță, dar avea o expresie chinuită, de parcă ar fi durut-o ceva. Fața ei era o lună galbenă deasupra buchetului strălucitor care ieșea dintr-o pungă pe care o ținea într-o parte și a roșului stacojiu-aprins al rochiei. Culoarea ei ieșea în evidență în mulțimea de trecători, majoritatea îmbrăcați în nuanțe maro-gălbui transformate pe jumătate în cenușiu.

Femeia încremeni o clipă.

În aceeași clipă, Arthur puse cap la cap trei lucruri.

În primul rând, rochia femeii era foarte nouă.

În al doilea rând, bebelușul din cărucior era foarte mic – nu avea mai mult de două luni.

În al treilea rând, respirația femeii era *foarte* slabă.

Într-o clipită, ochii femeii se tulburară și ea căzu înainte, ca un samovar.

Lăsând din mână bucata de carne de oaie, Arthur întinse brațele în timp ce ea leșina, prinzând-o chiar înainte de-a se lovi cu capul de caldarâm.

Se simți foarte ușurat când o așeză jos, stângaci. Citise corect semnalele. Când avea să-și revină în simțiri după leșin, femeia se putea întoarce acasă în siguranță cu bebelușul ei.

Bebeluşul ei!

Arthur întoarse capul exact când căruciorul începu să alunece la vale pe trotuarul în pantă. Întinse o mână după el, dar era prea târziu. Căpătă viteză pe măsură ce dealul devenea mai abrupt, mișcându-se din ce în ce mai repede.

Îi sări inima din piept când căruciorul sări peste o piatră și se îndreptă direct spre drum... unde o trăsură trasă de patru cai enormi venea gonind direct spre el.

O întâlnire destul de ciudată

Căruciorul bebelușului era gata să fie călcat în picioare de cai, dar Arthur se afla prea departe să îl poată ajunge! Ochii lui cercetară rapid strada, apoi se aplecă, găsind în sfârșit o pietriș mică pe jos.

— Hei! strigă el din toate puterile, aruncând piatra și rugându-se să-și atingă ținta.

Îl lovi pe bărbatul care mergea în fața căruciorului direct în ceafă, așa cum sperase Arthur. Bărbatul se răsuci, căutând vinovatul și, în schimb, văzu căruciorul care se ducea în viteză spre stradă. Se întinse și reuși să apuce mânerul exact la timp. O secundă mai târziu, trăsura trecu în goană pe lângă ei.

Arthur se lăsă să cadă, ușurat. O mică gloată se adunase să vadă ce se întâmplă, întinzând gâturile spre bărbatul cu căruciorul. Acesta urcă înapoi dealul, cu o mână împingând bebelușul, iar cu cealaltă ținând strâns capătul unui baston.

Arthur fu surprins să vadă cât de bătrâior era salvatorul – făcuse un salt atât de sprinten!

— Tu ai aruncat cu piatra? îl întrebă pe Arthur cu un accent precis și sec.

Arthur nu se putu abține să se holbeze în timp ce bătrânul își luă bastonul sub braț și își aranjă jobenul ca să se frece la

ceafă. Vârsta lui nu era singurul lucru pe care Arthur îl găsi surprinzător.

Fața ridată a bărbatului era foarte bronzată, de parcă ar fi fost la tropice recent, iar barba albă ca neaua era pieptănată perfect. Avea un nas lung și subțire și ochi cenușii și era îmbrăcat într-un costum modern din tweed, cu vestă. Bastonul, văzu acum Arthur, era o chestie strălucitoare din mahon terminată cu un cap de corb din argint. Ce să caute un asemenea gentleman englez într-un astfel de cartier?

— Îmi pare foarte rău, domnule, spuse Arthur. Însă știam că, dacă strig, s-ar putea să nu vă fi dat seama că vă strig pe *dumneavoastră*. Nu v-ați fi întors la timp.

Gentlemanul îl studie îndelung pe Arthur înainte ca barba să-i tresară ușor.

— Ei, bănuiesc că există motive mai rele să rănești un necunoscut la cap.

Librăreasa țâfnoasă ieșise din magazin să o ajute pe mama bebelușului să se repună pe picioare. Femeia își smulse copilul din cuibul lui de pături și îl strânse la piept.

— Mi s-a spus că trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai oprit căderea, îi zise ea lui Arthur.

Apoi se întoarse spre gentleman.

— Și dumneavoastră, că mi-ați salvat copilul.

Englezul clătină din cap.

— Și asta i se datorează tot băiatului. Dacă nu era judecata lui ageră, s-ar fi putut termina îngrozitor. Cu adevărat îngrozitor.

După aceea, urmă un pic de tărăboi, mama insistând ca Arthur să ia florile pe care tocmai și le cumpărase de la piață și străini venind să-i strângă mâna. Era destul de amețitor pentru Arthur, care nu voia decât să se ducă acasă.

Într-un târziu, când mama și bebelușul ei plecaseră și mulțimea se risipise, nu mai rămaseră în urmă decât Arthur și gentlemanul cel ciudat.

Bărbatul se sprijini de vitrina librăriei, bătând gânditor în buze cu o pipă neaprinșă. Îl privi pe Arthur fix în ochi, scrutător.

— Ai atenuat căderea femeii ăleia, ai? întrebă el. Reflexe bune, bănuiesc?

— Nu, domnule, răspunse Arthur, neintimidat de ochiul atent al necunoscutului. Am văzut că avea să leșine.

— Ah! Cum așa?

— Ei bine, era clar că are o rochie nouă și am văzut că era cam palidă și părea să nu poată respira. Abia a născut, dar avea talia foarte subțire. Așa că m-am gândit că, dacă tot plecuse să-și cumpere rochii, era posibil să se fi oprit să-și ia și un... – aici Arthur coborî glasul și șopti – ...corset.

Spera că gentlemanului nu i se va părea ciudat că știe asemenea lucruri, dar, până la urmă, el *chiar* împărțea camera cu cinci surori, iar mămica lui tocmai o născuse pe micuța Constance cu câteva luni în urmă.

Arthur își drese glasul.

— Dar, aparent, cine i l-a pus l-a strâns prea tare. Și se știe că asemenea lenjerie intimă împiedică circulația aerului și provoacă...

— Leșinuri, îi termină gentlemanul fraza. Cam așa ceva.

Clopotul bisericii Newington din apropiere începu să bată și Arthur tresări.

— Vă rog să mă scuzați, spuse el, aplecându-se să ridice pachetul cu carne de oaie pe care îl lăsase să cadă mai devreme. Trebuie să ajung acasă.

Bărbatul își ridică pălăria spre Arthur.

— Spiritul tău de observație ți-a fost de folos astăzi, spuse el. Poate chiar mai mult decât îți dai seama.

Înainte ca Arthur să se poată gândi la un răspuns pentru o remarcă de despărțire atât de stranie, bărbatul dispăruse în mulțime. Dar nu înainte ca Arthur să apuce să observe încă un detaliu ciudat la el. Urcase dealul cu bastonul în mâna dreaptă. Și totuși, când se îndepărta, îl ținea ferm cu stânga.

T R E I

Cel mai măreț lucru

Soarele tocmai cădea dincolo de linia orizontului când Arthur năvăli pe ușă. Cele cinci surori ale lui își petreceau ceasurile inserării ghemuite ca niște pisici în fiecare colț al camerei din față, așa că, deloc surprinzător, fu asaltat de îndată. Mary își aruncă mânuțele de gâtul lui, în timp ce Caroline, nesigură, se agăță de piciorul lui și îl mușcă prietenește – dar dureros – de genunchi.

Ann și Catherine, surorile lui mari, cârpeau șosete lângă foc. Constance cea mică stătea comod în coșuleț între ele.

— Ai întârziat, îi spuse Ann, azvârlindu-și lucrul de mână.

Ura să coase.

— Ne-am făcut griji!

— Catherine a spus că probabil era coadă la măcelărie, cârâi Mary, dar *eu* am zis că e mai probabil să fi fost răpit de tâlhari de drumul mare. N-ar fi fost minunat?

— De ce *ai* întârziat, Arthur? îl întrebă Catherine cu fața serioasă luminată de foc. Și ce Dumnezeu sunt alea?

— Flori! ciripi Caroline, sărind, în încercarea de a ajunge la buchetul de clopoței și ciulini primit în dar. Florile mele!

Bebelușul începu să gângurească la vederea lui Caroline, ceea ce o făcu pe Mary să izbucnească și ea în râs. Arthur zâmbi. Nu apucase nici măcar să-și scoată cizmele.

— O să vă povestesc totul la cină, spuse el. Dar aş face bine să-i duc asta mamei.

Arătă pachetul pe care i-l dăduse măcelarul. Scoțându-și cizmele, îi întinse florile lui Caroline și se duse la mămica lui în bucătărie. Avea obraji roșii de la aburul care se ridica din oala de pe sobă, cu părul ei negru ieșind din coada împletită.

— Vai, Arthur, spuse ea cu fața luminată de un surâs cald. Exact la timp.

— Nu e prea mult, îi spuse el, întinzându-i bucata mică de carne. Îmi pare rău că n-am putut obține mai mult.

Surâsul mămicii lui nu dispăru, cu toate că în ochi i se schimbă ceva.

— Sunt obișnuită să fac mult din mai nimic, spuse ea. În plus, doamna Gillies a trecut mai devreme cu o mână de cartofi care le prisoseau. O să avem un adevărat festin! Apoi, coborând glasul, îi spuse:

— De ce nu te duci să vezi dacă vine și tatăciul la masă?

Arthur făcu tot ce-i stătea în puteri să pară relaxat.

— Sigur că da.

Când mămica se întoarse spre oala ei aburindă, Arthur merse pe coridor în vârful picioarelor spre o ușă care era abia întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru și îl văzu pe tatăciul lui așezat la birou, cu capul în palme. Era nepieptănat și cu umerii gârboviți. Pe pereți erau lipite tot felul de tăieturi din ziare pe care le păstra ca surse de inspirație, alături de propriile schițe cu zâne și spiriduși și alte creaturi fantastice. În jurul lui pe podea erau aruncate cocoloașe mototolite de hârtie și câteva sticle goale.

Pe un șevalet din apropiere era o schiță a unei creaturi monstruoase, cu dinții dezveliți deasupra vestei. Domnul Doyle era ilustrator de cărți pentru copii și își finaliza lucrarea pentru o